

Jeg kunne have kvalt mig selv. I timerne og dagene efter gennemgik jeg igen og igen, hvad der skete, før jeg rodede i skraldespanden, frakken jeg havde købt dagen før som en gave til mig selv, hvordan jeg følte på det lækre materiale, hver gang jeg gik forbi den, og hvordan den lille løgn om prisen var sluppet ud af munden. Ikke fordi jeg skyldte min mor noget, jeg var voksen og temmelig ansvarlig med penge, men hun nærede en kategorisk mistillid til alt overflødigt og havde pludselig et par år tidligere besluttet aldrig mere at købe nyt tøj, hvilket fungerede så udmærket for hende, som var slank og lignede en million, selv i det genbrugstøj, hun brugte en del timer på at støve op, noget jeg undlod at konfrontere hende med.

Men nu var jeg altså kommet til at investere i den frakke og havde smidt kvitteringen i skraldespanden. Jeg ved ikke, hvorfor jeg blev så paranoid, at jeg, da jeg var gået i seng, så den for mig, liggende der og lyse så kraftigt, at min mor ville finde ned til den. Hvornår havde jeg nogen sinde set hende lede i skraldespande? Men jeg stod under alle omstændigheder op og listede ned ad trappen, som, vidste jeg fra en hel barndoms erfaring, knirkede på syvende trin, hen i vores gammeldags køkken, hvor jeg åbnede den overdimensionerede pedalspand i hjørnet og gav mig til at lede, idet jeg

bandede dens rummelighed langt væk, for hvis den havde været af almindelig størrelse, ville den formentlige allerede være blevet tømt.

Under en sammenpresset mælkekarton lå et ark sribet kladdepapir, vredet løseligt sammen, som når man smider et mislykket forsøg på at formulere en opgave eller lignende fra sig, og af uransagelige grunde tog jeg det op og begyndte at læse min mors energiske skrift: "Kære Evie George. Jeg er for nylig blevet bekendt med, at du sidder i fængsel, dømt for at have myrdet det barn, som du i sin tid overlod til mig, og som lever i bedste velgående, uvidende om, at hun er adopteret. Jeg vil gerne foretage mig noget, som kan hjælpe dig i din proces, men som du sikkert forstår, er der visse ..." Her standsede skriften.

Jeg smed papiret fra mig, ja, ikke alene det, jeg genbegravede det midt i spanden og fik tomatsauce på hånden, stod længe med saucen dryppende på skraldespandens låg, mens min krop hjemsøgte af spasmer, ikke almindelig rysten, snarere en slags katatoni, som jeg netop havde beskæftiget mig med på medicinstudiet, sådanne små hakkende bevægelser, der forplantede sig til hvert eneste af kroppens organer, indtil de nåede hjernen, hvor der var helt stille, al aktivitet standset, som når metroen pludselig går i stå, en hel bys liv på standby. Hvad nu? Kom nu! Find fejlen, så jeg kan komme videre! Og endelig fik jeg rettet mig op, skyllet hånden under vandhanen, endda tørret tomatsaucen af låget og bevæget mig op ad trappen og ned under dynen, hvor jeg krøllede mig sammen i fosterstilling og begyndte at ryste for alvor.

Hvad var det, jeg havde læst? Kunne jeg tage det alvorligt? I det hele taget tillade mig at læse noget, min mor tydeligvis havde kasseret?

Jeg så hende for mig i en mulig konfrontation, hvordan

hun ville slå en latter op og forklare, hvori misforståelsen bestod, eller, lettere indigneret, svare, at hun regnede det for under sin værdighed at gøre rede for, hvem hun korresponderede med, eller noget helt tredje. Måske ville hun endda påstå, at det var noget, jeg havde drømt. Men nej, korreksede jeg mig selv, jeg havde aldrig oplevet hende tvivle på mig. Min mor talte konsekvent til kongen frem for pjalten i sine medmennesker.

Jeg var ved at blive sindssyg af at tænke på det og begyndte at tro, at det var mig, den var gal med. Havde jeg måske ikke besluttet at lede efter en kvittering i en skraldespand bare for at komme min mor i forkøbet? Hvem af os var mest på glatis?

Sidst på natten stod jeg op og gik ned i køkkenet for anden gang. Jeg fandt kladdepapiret, nu fedtet ind i både tomat og noget andet klæbrigt, turde ikke skylle det af frygt for, at skriften skulle forsvinde, men duppede det forsigtigt med et stykke køkkenrulle og tog det med mig op på værelset, hvor jeg lagde det under sengen, for at det kunne tørre igennem.

Da jeg nogle timer senere pakkede min rygsæk for at tage tilbage til Cambridge, havde jeg kladdepapiret med mig, lagt ind i et stykke folie. Jeg sagde ingenting til min mor, drak bare min te og klemte en enkelt toast ned, før jeg rejste mig for at tage af sted.

“Du er bleg, og du spiser ingenting,” konstaterede hun, “har du sovet dårligt?”

“Ja, jeg sov ikke særlig godt.”

“Nogen bestemt årsag?”

“Nej, sådan er det bare en gang imellem.”

“Din far led også lejlighedsvis af søvnløshed.”

Jeg blev overmandet af kvalme. Hvorfor linkede hun til min far? Var min far overhovedet min far? Det føltes grangiveligt, som om flisegulvet, som jeg huskede at have været fortrolig med siden den tidligste barndom, hvor jeg havde for vane at følge dets mønster med øjnene, mens de voksne talte om fag, gav sig til at glide langsomt fra hinanden. Fugerne blev bredere og bredere, og jeg holdt fast i stoleryggen med den ene hånd, hvis knoer blev hvidere end hvide, og i bordkanten med den anden. Min mor gav et lille bitte råb fra sig og næsten sprang rundt om det kraftige plankebord for at gribe min arm.

“Bliver du dårlig?” spurgte hun, “Her, drik noget vand!”

Jeg drak af vandet i små sip, mens jeg fandt et punkt langt borte at fokusere på, satte glasset fra mig med utilregnelige hænder og fremtvang et lille smil, alt imens jeg mærkede hendes lange, magre fingre som en klo omkring min flommede arm, der siden puberteten havde udgjort et af mine mange komplekser.

“Tak!” sagde jeg og gik et skridt baglæns for at undersøge, om jeg var i stand til det, så et til, vendte mig en halv omgang og sigtede mod døren, før jeg minutiøst satte den ene fod foran den anden stirrende på mine skonæser. Jeg måtte for enhver pris væk fra køkkenet, væk fra min mor, væk fra mig selv måske i virkeligheden.

Min mor sagde noget til min ryg, men jeg hørte det ikke, tog bare den nye frakke på, som ikke længere var lækker at røre ved, men snarere følte som skindet fra et dyr, der ikke var helt dødt og blev ved med at væske med et eller andet.

“Farvel og tak for denne gang,” sagde jeg.

Min mor spærrede vejen med det sædvanlige knus.

“Send besked, når du er fremme, ikke? Og hvis der er noget på færde, ved du, hvor jeg er.”

Jeg havde ofte ønsket, at min mor var lidt mere omsorgsfuld, men i det øjeblik passede det mig fint, at jeg fik lov at gå, fordi hendes almindelige respekt for andre menneskers integritet, deriblandt hendes datters, dikterede hende at afstå fra at give gode råd, før hun blev bedt om dem.

Tanken var jo vanvittig. Min mor var et meget ligefremt menneske, faktisk overvældende direkte. Da min kæreste et par år tidligere havde droppet mig til fordel for en fælles veninde, hørte hun på mig og sagde så tørt: “Det er ikke livets undergang.”

Jeg vidste, at begge mine forældre holdt meget af Christopher, ja, forestillede mig, at de næsten følte for ham som for den søn, de aldrig havde fået, og forstod ikke, hvordan

hun kunne tage det så let, men siden måtte jeg sande, at hun havde ret. Livet gik, hvor banalt det end kan lyde, videre, og nogle måneder efter døde min far, hvilket hun ligeledes tog i stiv arm, arrangerede og traf beslutninger på sin håndfaste måde, strøg pagehåret til side, når noget gav problemer, gned lidt på neglelakken, manipulerede håret igen og tog så fat, hvad enten det drejede sig om en formulering til en af hans utallige samarbejdspartnere verden over eller simpelthen at kassere hans tøj. Kun en enkelt gang, da jeg passerede hans arbejdsværelse, hvor hun var ved at rydde op i stablerne af papir, så jeg hende hidsigt tørre en tåre væk og fik lyst til at gå ind og stryge hende over kinden, hvad jeg selvfølgelig ikke gjorde. Hun ville have hadet bevidstheden om, at jeg havde set hende svag.

Hvis jeg virkelig havde været adopteret, ville hun med garanti have sagt det, som var det den naturligste sag i verden. Når man vil have et barn og ikke kan få det ad de sædvanlige kanaler, må man lede efter alternativer, ikke! Og hvis man fødte et barn i Australien og ønskede, at det skulle være walisisk statsborger, måtte man smugle det med sig hjem i en taske, sådan som historien om min egen fødsel var blevet fortalt et utal af gange.

Jeg så sceneriet for mig. Vi havde besøg af nogle mennesker, som ikke kendte os særlig godt, og på et eller andet tidspunkt kom emnet på bane, og hun fortalte ligeud ad landevejen om sit ophold down under, hvordan hun regnede med at kunne nå hjem og føde, men naturen overhalede hende. Hun fødte dette pragteksemplar (her ville hun se over på mig, og jeg rette mig op i stolen, så længe jeg var lille, og græmme mig tilsvarende, da jeg blev større og følte mig klodset og aldeles uden pragt) på sit værelse, fik mig med gode venners hjælp bugseret op i flyet og ventede med at registrere fødslen, til hun var landet i sit hjemland.

Det slog mig pludselig der i toget, at min far under fremstillingen af dramaet plejede at se forlegent ned i gulvet. Åh Gud! tænkte jeg, hun snød også ham. Bildte ham ind, at hun mod alle odds var blevet gravid.

Min kærlige far! Jeg blev overmandet af en sorg, så inderlig, at jeg måtte krumme mig sammen på togsædet. Ikke alene havde jeg mistet ham, jeg havde i virkeligheden aldrig haft ham, og måske vidste han det instinktivt. Min elskede far, som fortalte mig om hvalernes sang foruden så meget andet af det fantastiske, naturen var.

“Og når der bliver mere larm, synger de bare højere,” forklarede han. “Du kan ikke høre det, men de andre hvaler kan, og sådan finder vi altid frem til dem, vi hører sammen med.”

Men hørte jeg sammen med ham, eller havde han sunget sin sang og var blevet svaret af en forræder, ligesom når internettrolde hager sig på uskyldige menneskers kommunikation, kun for at udsuge dem for alt, hvad de har i sig?

Han var marinbiolog, og jeg husker, især mens jeg var yngre, at han var væk i lange perioder på forskningsmissioner, også at jeg engang græd mig i søvn, fordi jeg savnede ham, og min mor sagde: “Du skal være glad for at have en far, der interesserer sig for verden, også selv om det mest er plankton.”

Så kildede hun mig, til jeg begyndte at grine, sagde godnat og lukkede døren.

Om hun selv savnede ham, aner jeg ikke. Man kunne intet mærke på hende. Hverdagen gik videre, vi havde en praktisk hjælp, som gjorde rent og købte ind, så der altid var mad i huset, hvad min mor ikke gik så meget op i, og jeg så hende mest gå rundt med næsen i noget læsestof, hendes lange energiske skridt og det korte kraftige hår halvt inde foran ansigtet. Og så, netop som jeg sad og forsikrede mig

om, at hun have glemt alt om min eksistens, og begyndte at hyperventilere, fordi jeg led af tilbagevendende angst for, at hun skulle forsvinde ligesom min far, standsede hun op og spurgte mig om et eller andet, og alt blev igen normalt. Det var jo virkelig en dum fantasi, den om at blive forladt, overbeviste jeg mig selv om, eftersom George, der i virkeligheden hed Georgina, kom alle hverdage og jo i givet fald ville finde mig.

Men helt galt på den havde jeg ikke været, for en dag, mens jeg gik i første klasse, spurgte hun mig, hvem jeg bedst kunne lide i skolen. Jeg var ikke vant til, at hun interesserede sig for det, der foregik uden for undervisningen, og svarede lidt tøvende: "Susan."

I virkeligheden vidste jeg ikke, om jeg bedst kunne lide Susan, jeg så nok nærmere op til hende. Hun var lyshåret, rødkindet og lo så hjerteligt, og så virkede hun, som om hun ikke tog sig det mindste af, hvad andre mente om hende, hvad der forekom mig, der konstant aflæste kammeraternes ansigtsudtryk, at være selve definitionen på lykke.

"Hvad hedder hun mere end Susan?"

Min mor satte sig, da jeg havde oplyst navnet, til sin pc, og lidt senere hørte jeg hende aftale med Susans mor i telefonen, at jeg skulle bo hos dem i ti dage, fordi min mor var blevet tilbudt at være med på en udgravning og stod og manglede et sted at gøre af mig.

"Sådan!" sagde hun, da hun havde afbrudt samtalen, "nu pakker vi noget tøj til dig, sørger du selv for dine skolebøger!"

"Jamen, ville de godt have det?" spurgte jeg, halsende efter hende op ad trappen.

"Selvfølgelig ville de det. Du er jo aldrig til besvær."

Sådan kunne der falde en anerkendelse af i forbifarten, men i situationen følte jeg mest, at den tjente som alibi for hende selv, og da vi et par timer senere var på vej til Susans

hjem i Orme Road, som jeg aldrig tidligere havde besøgt, var jeg døden nær, ja, måske har jeg aldrig følt mig så alene – altså før lige der i toget, hvor det gik op for mig, at min mor måske i virkeligheden slet ikke var min mor.

Da hun ti dage senere hentede mig, var hendes første bemærkning: “Hold da op, du har vist levet godt,” og det var ganske rigtigt. Susans mor var min egens diametrale modsætning, hun havde tyndt, stridt hår i en stram hestehale, sorte rande om øjnene og kaldte alle i sin nærhed for “love”. Det virkede, som om hun altid var hjemme, og først langt senere fandt jeg ud af, at hun var rengøringsdame på universitetet, men mødte tidligt om morgenen og holdt en time fri for at lave morgenmad til familien.

Når vi kom hjem om eftermiddagen, var der te og bagværk. Susan og hendes to ældre søskende skændtes om, hvad de skulle ønske sig til aftenmad, ligesom der blev spillet musik i køkkenet, og alle snakkede i munden på hinanden, og bag det hele, uanset hvor i huset man opholdt sig, lød morens stemme som en melodi, der aldrig hørte op. Selv når vi var gået i seng, Susan i sin egen, jeg på en madras på gulvet, blev hun stående længe i døren. Hun havde slippers på og kunne balancere på dørtrinnet med den ene fod, mens den anden ligesom lavede små trin og fik hendes skikkelse til at vibrere, som om hun lo med hele kroppen.

“Det har været en fornøjelse,” sagde hun til min mor, der medbragte en kasse med italienske specialiteter, “lad os endelig låne hende en anden gang.”

Og sådan blev det, også da Susan og jeg omkring 14-års alderen fik hver sine interesser, hun blandt andet en kæreste, og jeg registrerede et ærgerligt drag om munden på hende, da min mors og fars feltarbejde atter en gang kolliderede.

“Jeg kan godt være alene hjemme,” meddelte jeg samme aften.

På sin karakteristiske måde, som om hun hver gang opdagede mig på ny, så min mor direkte på mig og sagde: “Men hvorfor skulle du det, når nu Susans familie ikke har noget imod ...”

“Susan og jeg har ikke noget sammen. Hun vil helst være fri.”

Det tænkte hun over og sagde så: “O.k., det tror jeg faktisk også godt, at du kan. Sig det til George, hvis du får problemer af nogen art.”

Det lovede jeg.

George rystede på hovedet. “14 år,” sagde hun, “og helt alene!”

“Det kan jeg godt.”

“Kan og kan,” sagde hun, “det er ikke det samme, som at man skal,” og hun blev, hver eneste dag mens min mor var væk, længere, end hun plejede, ja, somme tider kom hun endda igen om aftenen for at opvarme den ret, hun havde forberedt til mig om formiddagen, og sidde ved bordet og se mig spise.

Mit kollegieværelse var koldt og lugtede indelukket, selv om jeg bare havde været væk en enkelt weekend. Jeg lagde tøjet, som var blevet vasket hjemme, på plads, skruede op for varmen, men syntes radiatoren bidrog til den dårlige lugt, åbnede i stedet vinduet og stak hovedet ud for at indånde den rene efterårsluft.

Det var oktober, og luften virkede fortættet og jordagtig. Træerne havde fantastiske farver, men græsset var lige så grønt og trimmet som altid. Selv om vinteren, når det var dækket af sne, anede man perfektionen lige under det.

Hvor længe jeg stod der, ved jeg ikke. Det var, som om jeg smeltede sammen med landskabet og blev til en slags damp, der så let som ingenting kunne fortyndes og forsvinde i den skifergrå luft.

Da jeg langt om længe lukkede vinduet, var værelset koldt som en iskælder, og jeg svøbte min dyne om kroppen og tændte iPad'en. Hænderne rystede, og det skyldtes ikke kulden, da jeg tog min mors påbegyndte brev ud af plastikkappen og konstaterede, at teksten stadig var læsbar. Jeg googledede navnet Evie George og fandt frem til en dokumentarfilm om en kvinde i Australien, der var dømt for at have ombragt sit nyfødte barn. Fem gange havde hun været gravid, de to første fostre fik hun fjernet, de tre resterende

fødte hun på forskellige hospitaler, og uden at nogen, hverken hendes forældre eller venner, vidste noget om det, hvilket virkede ganske usandsynligt, eftersom hun hver gang dyrkede vandpolo til det sidste. De to af børnene blev bortadopteret gennem bureauer, men det tredje, en pige ved navn Megan, havde man aldrig fundet. Moren påstod hårdnakket, at barnefaren havde båret den nyfødte ud af hospitalet med henblik på at overtage det fulde forældreansvar, men på trods af langvarig og intens eftersøgning var det aldrig lykkedes at opspore hverken ham eller babyen, og Evie George blev idømt 17 års fængsel for mord, uden at anklagemyndigheden kunne fremvise et lig.

Man så glimt af hende på vej ind i retsbygningen med hovedet bøjet og det lange, lyse hår blafrende, menneskemængden som altid i den slags situationer truende tæt på, i hvid dragt til nogens bryllup, få dage efter at det yngste barn, mig hvis det var rigtigt, var blevet født. Hun var høj og kraftigt bygget som jeg selv, og da jeg hørte hendes, lettere forurettede, stemme (journalisten talte i telefon med hende under afsoningen), skete der det samme som om morgenen ved bordet. Jeg mistede kontrollen over min krop, måtte standse filmen og styrte ud på toilettet, hvor jeg længe sad foroverbøjet, mens kroppen trak sig sammen helt nede fra bunden af maven for at slippe for alt sit indhold. Men noget modarbejdede den, som om jeg både ville leve og dø, både være den, jeg var, og en anden, både ville lære den person på filmen at kende og slå hende ihjel.

Til sidst faldt jeg sammen på gulvet og lå længe og trak vejret så langsomt, som jeg var i stand til, idet jeg indså, at jeg måtte foretage mig et eller andet for ikke at blive komplet sindssyg. Det var kun et døgn siden, jeg havde læst det fordømte stykke papir, men jeg var allerede ikke nogen sammenhængende person. Jeg var bange, gik det op for

mig, bange for at gå i stykker, for at blive den Megan, de alle sammen var overbevist om lå død og begravet et eller andet sted.

Jeg kan ikke huske, hvordan eller hvornår jeg faldt i søvn, men jeg vågnede til normal tid, stod op, tog et brusebad og klædte mig på. Bachelorafslutningen forestod, og hver eneste forelæsning var livsvigtig, så uanset hvor elendig jeg følte mig, var jeg nødt til at møde op.

Men stoffet ville ikke samle sig til noget meningsfuldt. Det forblev kryptiske symboler på papir, skærm, i professorens mund. Jeg lukkede øjnene, trak vejret dybt ind og fokuserede, men sekundet efter flød det ud og blev til ansigter i den film, jeg efterhånden kunne udenad, venindens, der havde observeret graviditeterne, men ikke sagde noget, forældrene, respekterede medlemmer af lokalsamfundet og selv vandpolotrænere og ikke mindst en aggressiv socialrådgiver, som var den, der mange år efter fødslen, da hovedpersonen var blevet gift og gravid med sin mand, fik færtten af det manglende spædbarn.

Den eneste, man ikke havde haft held til at interviewe, var Evies træner, som enten var blottet for viden om den kvindelige fysik, hvad der virkede usandsynligt for en mand, der tilbragte det meste af sit liv sammen med unge kvinder i badedragt, eller også bevidst havde valgt at se bort fra hendes tilstand.

Til sidst pakkede jeg mine ting sammen og forsvandt.

“What?” mimed Louise, som var min studiekammerat og gode veninde. Jeg trak på skuldrene, og hun vendte sig atter mod underviseren, velvidende at hver kendsgerning var en nødvendighed, hvis man skulle klare sig videre i det udskillelsesløb, en akademisk uddannelse er.

Louise havde ikke så nemt ved det som jeg selv, men hun var en slider. Hendes far var en berømt celleforsker, hendes

bror på vej til at blive en dygtig kirurg, og en lillesøster kandiderede til en plads på det olympiske tennishold. Hun ville, til trods for at hun led af ordblindhed, være læge, koste hvad det ville, og jeg plejede at have lidt ondt af hende. Især når hun havde været på besøg i hjemmet, var hun ked af det, fordi hun følte sig usynlig blandt alle de begavede familiedlemmer, men lige nu misundte jeg hendes forholdsvis enkle problematik. Herregud, i det mindste var hun nok ikke i tvivl om, at hun rent biologisk hørte til i flokken.